

Sygn. akt V KK 96/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSA del. do SN Mariusz Młoczkowski

Protokolant Barbara Kobrańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga,
w sprawie **U. Ł.**,
skazanej z art.289 § 2 k.k., art. 178 a § 1 i 4 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 10 czerwca 2015 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść skazanej,
od wyroku Sądu Rejonowego w Ż.
z dnia 30 grudnia 2014 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do U. Ł. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Ż. do ponownego rozpoznania;

2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 30 grudnia 2014r., po uwzględnieniu dołączonego do aktu oskarżenia wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, U. Ł. została uznana za winną popełnienia występków z art. 289 § 2 k.k. oraz z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzone zostały jej odpowiednio kary 10 oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności; wykonanie kary łącznej zawieszono na okres 4 lat; oddano oskarżoną na okres próby pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązano ją do poddania się leczeniu odwykowemu; oskarżona została zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, wobec niezaskarżenia go przez żadną ze stron procesu, uprawomocnił się w dniu 9 stycznia 2015r.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go w całości na niekorzyść U. Ł., w zakresie jej dotyczącym, z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 524 § 3 k.p.k. Podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego – art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., polegającego na uwzględnieniu dołączonego do aktu oskarżenia wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o skazanie U. Ł. bez przeprowadzenia rozprawy, za popełnienie przestępstw z art. 289 § 2 k.k. oraz art. 178a § 1 i 4 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wydaniu wyroku zgodnego z tym wnioskiem, skutkującego rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego – art. 42 § 2 k.k. – w wyniku zaniechania orzeczenia obligatoryjnego wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oczywiście zasadne było stanowisko Prokuratora Generalnego, że wyrok w zaskarżonej części zapadł z rażącym naruszeniem prawa wskazanym w zarzucie kasacji.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżona wyraziła wolę dobrowolnego poddania się karze i w toku jej przesłuchania w dniu 4 września 2014r. uzgodnione zostały pomiędzy stronami warunki konsensualnego zakończenia postępowania, do których należało: wymierzenie kary pozbawienia wolności w rozmiarze 10 miesięcy za czyn z art. 289 § 2 k.k. oraz kary 6 miesięcy za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. i art. 244 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby; w ramach probacji - ustanowienie dozoru kuratora sądowego oraz poddanie się leczeniu odwykowemu; orzeczenie środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat i podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie go na tablicy ogłoszeń w budynku Sądu Rejonowego przez okres miesiąca (k. 67).

Treść dołączonego przez prokuratora do aktu oskarżenia wniosku o skazanie U. Ł. bez przeprowadzenia rozprawy (k. 149) jednoznacznie wskazuje, że nie zostały nim objęte uzgodnione uprzednio środki karne. Rozstrzygając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonej na posiedzeniu w dniu 30 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy nie dostrzegł tego braku i wydał wyrok skazujący, który całokształtem orzeczenia o karze nie odpowiadał konsensusowi przyjętemu w toku przesłuchania U. Ł. w dniu 4 września 2014r.

Niewątpliwym jest, że sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k., z uwagi na treść art. 343 § 7 k.p.k., zobligowany jest do szczegółowej tak formalnej, jak i merytorycznej kontroli takiego pisma procesowego. W jej ramach, co oczywiste, niezbędnym jest sprawdzenie czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają zgodne z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie popadają w sprzeczność z przepisami prawa materialnego. W przypadku braku pozytywnego wyniku tej weryfikacji sąd nie może uwzględnić wniosku, co rodzi konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.) bądź też na posiedzeniu, za zgodą oskarżonego, może dojść do modyfikacji konwalidującej uchybienia, która będzie czyniła zadość kryteriom z art. 335 § 1 k.p.k. W tej sprawie taka sytuacja nie wystąpiła, gdyż na posiedzeniu w dniu 30 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy procedował pod nieobecność stron procesu (k. 173).

Fakt, że poczynione w toku postępowania przygotowawczego ustalenia odnoszące się do kształtu orzeczenia o karze nie przystają do wniosku o skazanie bez rozprawy oraz do wyroku wydanego w trybie art. 343 § 6 k.p.k. przekonuje, że Sąd nie sprostął wymogom kontroli, o której mowa wyżej. Wyrazem tego było pominięcie istotnych, uzgodnionych uprzednio elementów warunkujących dopuszczalność uwzględnienia wniosku (zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat i podanie wyroku do publicznej wiadomości), a w konsekwencji wydanie orzeczenia o odpowiedzialności karnej oskarżonej z rażąco obrazą prawa materialnego – art. 42 § 2 k.k. Wszak drugi z czynów przypisanych U.Ł. stanowił takie przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (art. 178a § 1 i 4 k.k.), które implikowało obligatoryjne orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów.

W świetle powyższego trzeba uznać, że zaskarżony wyrok wydany został z naruszeniem prawa procesowego – art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., a także prawa materialnego – art. 42 § 2 k.p.k., które miały charakter rażący i mający istotny wpływ na jego treść. Spełnione zatem zostały przesłanki określone w art. 523 § 1 k.p.k., przesądzające o konieczności uwzględnienia kasacji Prokuratora Generalnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uchylił wyrok zaskarżony w części dotyczącej skazania U. Ł. i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. W jego toku niezbędnym będzie uniknięcie dotychczasowych uchybień i doprowadzenie do skorygowania wniosku prokuratora na posiedzeniu (za zgodą oskarżonej) w sposób czyniący zadość wymogom art. 335 § 1 k.p.k. bądź też, zgodnie z art. 343 § 7 k.p.k., stwierdzenie konieczności rozpoznania sprawy na rozprawie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.